

[Hauch.]

Skatternes Indflydelse paa Erhvervslivet som Helhed, men vi naaede til det Resultat, at det maatte være rimeligt paa nærværende Tidspunkt — da vi var vidende om, at Ministeriet overvejede at stille Forslag om Ændringer i vore Beskatningsforhold — at lade en Meddelelse om de Grundsynspunkter, vi havde, tilflyde Finansministeren, og jeg skal her paa dette Udvalgs Vegne udtale min Tak til den højtærede Finansminister, fordi han i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, har taget Hensyn til de Grundsynspunkter, vor Henvendelse gav Udtryk for. Det, vi i Erhvervenes Skatteudvalg har beskæftiget os med, er Spørgsmaalet om den Indflydelse, som Skatterne udøver paa Erhvervsvirksomhederne og Erhvervsmulighederne her i Landet. Et Spørgsmaal, som let kan blive draget ind i Debatten, navnlig her i Rigsdagen, Spørgsmaalet om, hvordan Skatterne virker overfor den enkelte, er et Spørgsmaal, som vi i Skatteudvalget ikke har lagt nogen Vægt paa, og som vi selvfølgelig heller ikke i Fremtiden vil komme til at lægge nogen Vægt paa.

Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at Beskatningen af Formuer i fast Ejendom i Øjeblikket virker meget tyngende, ikke mindst af Formuer i Landejendomme og først og fremmest i vore Skove. Vi har jo alle hidtil haft den største Interesse i at bevare og udvikle vore Skove; den høje Rigsdag har altid været velvillig medvirkende dertil, bl. a. ved at lægge Fredskovforpligtelse paa dem, samtidig med, at man har været villig til at lade Staten bringe Ofre med Hensyn til at forøge Skovarealet her i Landet. Derfor maa det meget beklages, at vi i Øjeblikket er inde i en Situation, i hvilken Skatten ikke alene opspiser Udbyttet af Skovene, men i mange Tilfælde endog opspiser Kapitalen. Dette er meget uheldigt, og den Lettelse, det foreliggende Lovforslag paa dette Omraade kan give, hilser jeg derfor med meget stor Tilfredshed. I øvrigt kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning med Hensyn til vore Skove, at det forekommer mig, at den Værdi, hvortil Skattemyndighederne i de senere Aar har sat disse, staar i et skærende Misforhold til Skovens egentlige Værdi, saaledes at det, der skulde ændres, ikke alene var selve Beskatningsforholdet, men ganske utvivlsomt ogsaa Vurderingsformen, idet man maa forudsætte, at den Tilstand, hvori vi i Øjeblikket befinder os med Hensyn til Skovens Udbytte, vil være af forholdsvis varig Natur.

Fra Erhvervenes Skatteudvalg foreligger der, som sagt, en Henvendelse af 28. Oktober, og vi takker den højtærede Finansminister for det Hensyn, han har taget til de Tanker, vi gav Udtryk i denne Henvendelse. Men i øvrigt vil jeg gerne benytte Lejligheden til at rette en Tak i al Almindelighed til den højtærede Finansminister for hele den Skattepolitik, han gennem sit lange politiske Liv har gjort sig til Talsmand for. Der er i den senere Tid gjort Forsøg paa at skyde den højtærede Finansminister i Skoene, at han nu havde ændret sit Syn med Hensyn til Beskatningsforholdene her i Landet, og at hans Hovedinteresse nu synes at samle sig om at lette Skatten for de store Formueejere og for de store Selskaber med betydelig Kapital. Det forekommer mig ganske urimeligt og ganske uretfærdigt at ville hævde noget saadant, saa meget mere som den Stilling, den højtærede Finansminister har taget til vore Skatteforhold igennem Aarene, den betydelige Indflydelse, han har haft paa dem, markerer en lige demokratisk Linie. Naar man ser hen til de Udtalelser, den højtærede Finansminister tidligere har fremsat under Behandlingen af Skattelove her i Landet, vil man finde ganske de samme Argumenter anvendt og de samme Synspunkter fremført som dem, der nu har været fremført ved Behandlingen af Sagen her i Rigsdagen. Her er vi i Virkeligheden ved Kernen i Sagen. Ved Betragtningen af de Forhold, hvorom her er Tale, maa det være Samfundshensynet, der er det afgørende. Naar vi her i Landet har en Formuebeskatning, der ligger himmelhøjt over Formuebeskatningen i andre Lande — i hvert Fald i saadanne Lande, som vi i det hele taget kan ønske at sammenligne os med — med Undtagelse af Norge, og naar Forholdet er det, at Formuebeskatningens stærke Progression uvægerligt maa virke som en Opspising af Kapitalen, for saa vidt angaar de Formuer, som midlertidigt giver en ringe Afkastning, saa er Tiden formentlig inde til, at Forandring sker. Det har den højtærede Finansminister og den høje Regering meget rigtigt indset. Saafremt vi ud fra en samfundskøkonomisk Betragtning — og det maa da først og fremmest være en saadan Betragtning, der anlægges af den høje Rigsdag — finder, at det er nødvendigt at beskytte de Kapitaler, hvis Tilstedeværelse er en Livsbetingelse for vore Erhvervs Trivsel og Udvikling, dersom vi vil bevare dem mod Opspising, ja, saa maa vi naturligvis foretage de Forandringer